

Magna Gratia

Libertatea creștinului

Arthur W. Pink

LIBERTATEA CREȘTINULUI

Arthur W. Pink

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Christian's Liberty*. Tradus și publicat cu permisiunea Chapel Library, 2603 W Wright Street, Pensacola, FL 32505, www.chapellibrary.org. Used by permission of Chapel Library. For Christ-centered materials from prior centuries, contact Chapel Library at www.chapellibrary.org

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaturi sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet:

<http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Libertatea creștinului

Arthur W. Pink

Cuprins

Capitolul 1. Creștinul și Legea	7
Capitolul 2. Libertatea și trăirea în nelegiuire	11
Capitolul 3. Eliberarea de mânia lui Dumnezeu	15
Capitolul 4. Eliberarea de sub puterea diavolului	19
Capitolul 5. Eliberarea din robia păcatului	21
Capitolul 6. Eliberarea de sub autoritatea omenească	25
Capitolul 7. Eliberarea pentru a sluji lui Dumnezeu	31
Note explicative	39

1

CREȘTINUL ȘI LEGEA

Păcătosul neregnerat¹ este, în inima și în practica sa, un antinomian, adică unul care se *opune* Legii lui Dumnezeu. Dovada acestui lucru ne este dată de Romani 8:7, care spune, „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești² este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.” Trebuie să ne reamintim faptul că „gândirea lumească” rămâne încă în cel credincios. Este adevărat că un creștin are o gândire nouă (2 Timotei 1:7), care este parte din făptura nouă – o minte care „*slujește* Legii lui Dumnezeu” (Romani 7:25); și numai acest lucru explică existența *conflictului* zilnic din viața fiecărui credincios. Dar prezența gândirii lumești în interiorul omului descoperă nevoia urgentă ca să „răsturnăm izvodirile minții și orice

înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem *rob ascultării de Hristos*” (2 Corinteni 10:5). Acest lucru nu se poate face *decât* în măsura în care credinciosul își predă mădularele sale [nu doar membrele trupului, ci și *orice* „parte” a personalității sale complexe] ca să fie „*roabe* ale neprihănirii, ca să ajungeți la sfințire” (Romani 6:19).

Dar nu cumva această expresie, de a „da mădularele noastre să fie *roabe* ale neprihănirii”, sugerează *legalism*, și nu este acest lucru în totalitate în opoziție cu ideea de *libertate* creștină? În această privință ajungem să atingem, probabil, ceea ce a părut pentru mulți un element de reală dificultate în înțelegerea Scripturii. Cu toate acestea, versetele citate sunt atât de clare că înțelesul lor nu mai poate fi pus sub semnul întrebării. Obligațiile inalienabile ale Legii lui Dumnezeu asupra fiecărui creștin, credem noi, au fost stabilite fără echivoc³. Dar acum se ridică în mod natural aceste întrebări – Cum rămâne atunci cu libertatea creștinului? Nu a promis Însuși Domnul că, „Deci, dacă Fiul vă va face liberi, *liberi* veți fi într-adevăr” (Ioan 8:36, BOR)? Și nu a scris apostolul Pavel, sub inspirația Duhului Sfânt, că „Stați deci tari în *libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi* și nu vă prindeți iarăși în jugul robiei” (Galateni 5:1, BOR)? Cum ar trebui să înțelegem aceste versete? Sunt ele anulate în înțelesul lor? Și dacă

nu, cum este posibil să le împăcăm într-un mod satisfăcător cu afirmația că noi, creștinii, *trebuie* să ascultăm de Cele 10 Porunci?

Atunci când căutăm un răspuns la întrebările de mai sus, trebuie să avem în minte mai multe lucruri. *În primul rând*, trebuie să fim siguri de faptul că Sfânta Scriptură nu conține contradicții. *În al doilea rând*, trebuie să fim foarte atenți la definirea termenilor; iar pentru a-i defini corect, trebuie să avem răbdare și să alocăm timp suficient pentru cercetarea profundă a Cuvântului. *În al treilea rând*, orice ar însemna libertatea adevărată a creștinului, cu siguranță că *ascultarea de Dumnezeu* care i se cere nu poate intra în conflict cu libertatea lui. Cel care le-a spus oamenilor că „i-a făcut” *deja* liberi, tot El a fost acela care a spus, „Dacă Mă iubiți, *păziți poruncile Mele*” (Ioan 14:15, BOR). Apoi apostolul Lui a scris următoarele cuvinte celor care se bucurau *deja* de libertate creștină, „Și orice vom cere, vom căpăta de la El, *fiindcă păzim poruncile Lui*, și facem ce este plăcut înaintea Lui” (1 Ioan 3:22). Astfel, este evident că trebuie să facem o distincție clară între libertatea creștinului și trăirea în nelegiuire!

2

LIBERTATEA ȘI TRĂIREA ÎN NELEGIUIRE

Termenul „libertatea creștină”, ca mulți alți termeni, este utilizat cu multă neglijență de contemporanii noștri. Ne temem foarte mult de faptul că, pentru multe persoane, care deși poartă numele de creștini, nu au fost născuți din nou niciodată, pentru ei libertatea creștină este doar un fel de *permisiune ca să trăiască așa cum vor ei*. Departe de noi să afirmăm sau chiar să insinuăm că acest lucru ar fi aplicabil *tuturor* celor care neagă obligația credincioșilor de a „sluji Legii lui Dumnezeu.” Pentru mulți, inimile lor stau mai bine decât gândirea lor, și viețile lor sunt superioare față de afirmațiile lor de credință. Dar,

fără îndoială, nu putem să evităm să constatăm că în gândirea populară, Legea și libertatea creștină sunt considerați termeni contrari. Multora dintre cei care fac parte din poporul lui Dumnezeu li se predică faptul că restricțiile Legii sunt incompatibile cu libertatea creștină adevărată, și aceasta în ciuda cuvintelor Mântuitorului – „și *învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit Eu*” (Matei 28:20).

În vremurile de astăzi din toate părțile este proclamat mesajul că harul elimină pe deplin Legea. Și nu trebuie să ne mire asta, pentru că Hristos a prevestit cu claritate faptul că nelegiuirea se va răspândi peste măsură (Matei 24:12). Dar chiar dacă nu trebuie să fim sur-prinși, este de deplâns faptul că unii, față de care avem motive temeinice să îi considerăm ca robi ai Domnului, se regăsesc în tabăra celor care promovează acest val al anarhiei spirituale⁴. Cuvântul adevărului declară faptul că harul stăpânește „*dând neprihănirea*” (Romani 5:21), așadar el nu stăpânește cu prețul neprihănirii; și nu poate exista neprihănire fără lege. Neprihănire înseamnă a face binele; iar a face binele înseamnă conformarea cu legea. Singura alternativă la aceasta este ceea ce autorul cărții Judecătorii spune, și anume, „*Fiecare făcea ce-i plăcea*” (Judecătorii 21:25), ceea ce reprezintă o stare de anarhie.

Libertatea și trăirea neînfrânată sunt la fel de opuse pe cât sunt cei doi poli ai pământului. Libertatea

adevărată înseamnă *ascultarea de Lege*, pe cât de paradoxal ar părea. Pentru mintea neregenerată, termenii vieții creștine trebuie să sune extrem de paradoxal. Expresia „când sunt *slab*, atunci sunt *tare*” (2 Corinteni 12:10) va părea o contradicție în termeni în mintea celui care este gol de inteligență spirituală. Dar este cumva lipsită de sens aceasta pentru creștinul adevărat? Noi credem că nu. Fie că o înțelege, fie că nu, el știe foarte bine că este vorba despre afirmația inspirată a Cuvântului lui Dumnezeu. La fel de nebunească i se va părea celui necredincios să citească o frază ca aceasta: Când un om se face *robul* lui Hristos, atunci el este *liber*! Cu toate acestea, exact asta afirmă Cuvântul lui Dumnezeu, iar experiența creștinului o confirmă. Pe cât de îngustă ar putea fi gândirea lumească pentru a înțelege acest lucru, nu este deloc nerealist faptul că, momentele când suntem cel mai sus din punct de vedere spiritual sunt de fapt momentele când ne smerim cel mai profund înaintea lui Dumnezeu, nu-i așa? Nu este adevărat că momentele când suntem cei mai sfinți sunt de fapt momentele când suntem conștienți cel mai mult de necurăția noastră? La fel de adevărat este faptul că ne bucurăm de cea mai mare libertate spirituală atunci când ascultăm cel mai mult de Legea lui Dumnezeu. Ce spun Scripturile? Iată ce spun: „Voi trăi în libertate, căci păzesc poruncile Tale” (Psalmii 119:45, trad. lit. KJV). Omul firesc își imaginează că a trăi în ascultare de „poruncile” lui Dumnezeu

este ca și cum ai trăi într-un loc înghesuit; dar mintea iluminată de Duhul Sfânt va recunoaște aceasta, „poruncile Tale însă sunt *fără margini*” (Psalmii 119:96).

După aceste considerații preliminare, voi încerca să arăt care este suportul din Scriptură pentru libertatea creștină. Nu că am pretinde că vom da aici o definiție completă, dar credem că vom identifica principalele elemente și aspecte ale ei.

3

ELIBERAREA DE MÂNIA LUI DUMNEZEU

Relația în care creștinul, înainte de convertire, se afla față de Dumnezeu era aceea a unui criminal condamnat, și aceasta din cauza păcatului. Prin natura lui, era un copil „al mâniei, ca și ceilalți” (Efeseni 2:3). Prin naștere, el a aparținut unei rase care se află sub blestemul lui Dumnezeu. El a păcătuit în Adam, și de aceea, condamnarea lui Dumnezeu, Cel care urăște păcatul, a fost pronunțată asupra lui (Psalmii 58:3). Din acest motiv, el, alături de toți urmașii lui Adam, toată rasa omenească, este privit ca un infractor în închisoare, care își așteaptă momentul execuției.

Dar, slavă Numelui fără egal al lui Dumnezeu, el a fost declarat drept și eliberat ca atare prin întruparea și jertfa Fiului lui Dumnezeu. Fiul a fost trimis „să vestească robilor *slobozenia*, și prinșilor de război *izbăvirea*” (Isaia 61:1). Aceasta a fost *primul* Său mesaj în lucrare (vezi Luca 4:16-18). Iar această veste n-a fost aplicabilă doar păcătoșilor evrei. Domnul declarase încă din vechime: „Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire, și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii *Lumina neamurilor*, să deschizi ochii orbilor, să scoți din *temniță* pe cei legați, și din *prinsoare* pe cei ce locuiesc în întuneric” (Isaia 42:6-7).

Evanghelia, așadar, proclamă libertatea pentru cei din închisoarea păcatului (Isaia 61:1), iar acela care crede acest mesaj al bucuriei, este eliberat imediat și pentru totdeauna din închisoarea îngrozitoare în care a stat nepuțincios. Evanghelia îi spune *cum* se poate realiza această eliberare într-un mod corect, anume că un Altul i-a luat locul, un Altul l-a înlocuit pentru a putea fi eliberat. Iar despre acest Altul este scris, „El a fost luat prin *apăsare și judecată*” (Isaia 53:8). El a intrat, pentru poporul Său, în locul condamnării, și a fost judecat. Iată un motiv pentru care El a fost crucificat între doi „tâlhari,” pentru a ne arăta mai clar *locul* pe care El l-a luat! Numai în felul acesta putem fi eliberați. Când Judecătorul îl dă pe cel acuzat pe

mâna temnicherului și el este „aruncat în închisoare,” sentința divină este aceasta, „nu vei ieși de acolo până nu vei plăti cel din urmă bănuț” (Matei 5:25-26). Și pentru că *noi* nu avem nimic „cu ce să plătim” (Luca 7:42), Domnul Isus a plătit prețul complet al răscumpărării pentru noi, suferind în locul nostru „întreaga mânie divină.” Consecința acestui lucru este că noi suntem eliberați. Nu mai suntem prizonieri, ci suntem oameni liberi. Nu mai suntem sub mânia dreaptă a lui Dumnezeu, ci suntem eliberați de orice condamnare (Romani 8:1).

Iată, așadar, primul aspect al libertății creștine: eliberarea din mânia lui Dumnezeu. Cei neascultători sunt ca niște „duhuri din *închisoare*” (1 Petru 3:19); dar cei care au ascultat de porunca lui Dumnezeu de a crede în Fiul Său au fost „făcuți liberi” (Ioan 8:36, BOR), eliberați de la sentința condamnării.

4

ELIBERAREA DE SUB PUTEREA DIAVOLULUI

În trecut, pe când se aflau în starea neregenerată, au trăit „odinioară după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2:2). Cei necredincioși sunt robi ai lui Satana. Fariseilor, Domnul le-a spus: „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru” (Ioan 8:44). Acești oameni sunt în „cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia” (2 Timotei 2:26).

Dar Evanghelia este modalitatea stabilită de Dumnezeu pentru eliberarea oamenilor din această robie groaznică a diavolului. Când Domnul l-a trimis pe aposto-

lul Pavel să predice Neamurilor, El l-a trimis cu următoarea misiune: „să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întunec la lumină, și *de sub puterea Satanei* la Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 26:18). Creștinii sunt acei oameni care au fost eliberați de sub „puterea întunecului, și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui” (Coloseni 1:13). Evrei 2:14-15 ne spune cum a fost posibil acest lucru pentru noi: „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor.” Iată, așadar, care este al doilea aspect al libertății creștine: cei credincioși în Hristos au fost *eliberați* din acea *robie* în care trăiseră toată viața lor. Drept urmare, lor li se adresează următoarea promisiune: „Împotriviți-vă diavolului, și *el va fugi* de la voi” (Iacov 4:7).

5

ELIBERAREA DIN ROBIA PĂCATULUI

Cei neregenerați sunt *sclavi* păcatului: „oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului” (Ioan 8:34). Ei sunt atât de complet dominați de păcat încât ei *nu pot* să aibă nici măcar un gând sfânt, măcar o dorință sfântă, sau să facă o faptă sfântă. Ei *nu pot* să vină la Hristos (Ioan 6:44). Ei *nu pot* auzi Cuvântul Lui (Ioan 8:43). Ei *nu pot* să creadă (Ioan 12:39). Ei *nu pot* să primească Duhul Sfânt (Ioan 14:17), *nu pot* să fie plăcuți lui Dumnezeu (Romani 8:8). Și în fiecare caz în parte, motivul este că ei nu pot face nici unul din aceste lucruri din cauză că sunt sclavi păcatului. Iar ei rămân neputincioși în această stare până când Fiul îi „face liberi.”

Faptul că omul lumesc nici nu este conștient de robia în care se află nu face decât să dovedească și mai mult cât de complet este el dominat de păcat. Minte sa este întunecată, și acest lucru este de-monstrat însăși prin faptul că el se laudă că are voință liberă. Aceiași oameni care spun întunericului lumină și luminii întuneric, care spun înțelepciunii nebunie și nebuniei înțelepciune, văd libertatea adevărată drept robie și propria lor robie o consideră libertate. Din clipa când omul a băut din acea otravă mortală, „veți fi *ca Dumnezeu*” (Geneza 3:5), urmașii lui au adus asupra lor această robie, și astfel au ignorat dreptul Creatorului lor de a stăpâni peste ei. Lauda lor este exprimată astfel, „Suntem tari cu limba noastră, căci buzele noastre sunt cu noi: cine ar putea să fie stăpân peste noi?” (Psalmii 12:4). Ei presupun că singura libertate adevărată este să nu ascuți de nimeni decât de tine însuși. Ei cred că a trăi după dorințele propriilor lor inimi înseamnă să fii un om liber. Dar *tocmai aceasta* reprezintă robie și sclavie de cea mai joasă speță.

Omul lumesc ar putea să se complacă în amăgirea că *el* nu are libertatea stânenită de lucrurile care îi restricționează pe cei credincioși. El se crede liber să meargă unde vrea, să facă ce îi place, fără a fi împiedicat de vreo restricție a lui Dumnezeu. Dar acest lucru nu dovedește decât că dumnezeul acestei lumi (Satana) *i-a* „întunecat mintea” (2 Corinteni 4:4). În loc să fie cu adevărat liber, el

de fapt este „*robit de tot felul de pofte și plăceri*” (Tit 3:3). În loc să își croiască propriul drum în viață, tot ce face el este să umble „după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2:2). În loc să fie stăpânul propriei sale vieți, el de fapt împlinește dorințele tatălui său, diavolul (Ioan 8:44). Și puțin își imaginează el că *Dumnezeu Însuși* îl înfrânează (Psalmii 76:10). Adevărul este că cea mai groaznică pedeapsă pe care Dumnezeu o poate da oamenilor în această lume este aceea de a-i abandona să trăiască după capul lor. „Atunci i-am lăsat în voia pornirilor inimii lor, și au urmat sfaturile lor” (Psalmii 81:12).

Dar cei credincioși au fost *eliberați* din dominația păcatului: „ați fost izbăviți de sub păcat” (Romani 6:18). Creștinii au fost eliberați din robia lor anterioară: „păcatul nu va mai *stăpâni* asupra voastră” (Romani 6:14), aceasta fiind acum promisiunea adresată lor. Asta nu înseamnă că natura păcătoasă a fost îndepărtată complet de la ei, ci faptul că puterea ei a fost frântă. Păcatul ar putea să îi mai deranjeze, dar ei nu mai sunt *robi* lui. Credincioșii pot cădea din când în când, dar ei nu vor eșua niciodată (Psalmii 37:24). Iată, așadar, care este al trei-lea aspect al libertății creștine: credincioșii au fost eliberați din robia păcatului, și dacă ei se fac dependenți de harul atotsuficient al lui Dumnezeu, ei vor descoperi că El are pentru ei disponibil tot ce au nevoie pentru a se bucura de o eliberare *completă*

de această robie față de păcat. Dacă noi nu ne bucurăm deplin de acest lucru este numai din vina noastră.

6

ELIBERAREA DE SUB AUTORITATEA OMENEASCĂ

Creștinii aparțin lui Hristos. El i-a răscumpărat cu un preț. El este Domnul, iar creștinul este „un slobozit al Domnului” (1 Corinteni 7:22). De aceea, nici un om sau grup de oameni nu are vreun drept să impună vreo restricție asupra conștiinței creștinului. Nimeni nu are nici un drept să îi spună creștinului ce să creadă sau ce să facă (cu excepția vieții sale sociale). Când statul se amestecă în lucrurile spirituale avem de-a face cu o tiranie nedreaptă. Dacă statul mi-ar impune să ader la vreo credință omească, acel lucru ar reprezenta un atac la adresa libertății mele creștine. Dacă statul mi-ar cere să îmi botez copiii sau să mă fac membru al unei anume biserici, aceasta ar

reprezenta o încălcare nedreaptă a libertății mele în calitate de creștin. Poporul Domnului din Statele Unite nu poate să mulțumească suficient lui Dumnezeu pentru libertatea religioasă de care se bucură în această țară. Și cel mai mărunț lucru pe care ei îl pot face ca răspuns la aceasta este să se roage Domnului pentru ca binecuvântarea Lui să fie peste președintele și peste membrii Congresului, astfel ca să ne putem bucura în continuare de aceste privilegii.

În epistola sa către credincioșii galateni, apostolul Pavel a insistat tocmai asupra acestui aspect particular al libertății creștine. Ei fuseseră necăjiți de niște iudaizatori care le ceruseră să se taie împrejur, și tocmai din acest motiv apostolul le-a scris următoarele cuvinte, „Stați deci tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și nu vă prindeți iarăși în jugul robiei” (Galateni 5:1, BOR). El le-a reamintit astfel că a se supune cerinței iudaizatorilor ar fi însemnat ca ei să renunțe public la libertatea pe care Hristos le-o dăduse. Notați că Pavel nu se adresează aici credincioșilor evrei, ci celor dintre Neamuri, iar dovada acestui lucru se găsește în versetul imediat: „*Dacă* vă veți tăia împrejur.”

De la *ce anume* fuseseră eliberați de Hristos credincioșii galateni? Răspunsul este – de la cerințele și poruncile omenești, de la ritualurile și ceremoniile religiilor cen-

trate pe om. „Odinioară, când nu cunoșteți pe Dumnezeu, erați robiți celor ce din firea lor, nu sunt dumnezei” (Galateni 4:8). Ei fuseseră sclavi tradițiilor și autorităților omenești. Astfel, în principiu, acești iudaizatori, nefiind autorizați de Dumnezeu, căutau să îi atragă pe credincioșii galateni înapoi în robia de care tocmai fuseseră eliberați. Astfel, continuă apostolul, „Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai bine zis, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți *iarăși* la acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase, cărora vreți să vă supuneți *din nou*?” (Galateni 4:9). A se supune circumciziei forțați de oameni nu însemna altceva decât să se întoarcă la ritualurile lor păgâne. De aceea, apostolul a afirmat, „Stați deci tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și nu vă prindeți iarăși în jugul robiei.” Respingeți pe acești iudaizatori. Refuzați să ascultați de ei. Nu le permiteți să vă ia libertatea voastră creștină. *Ei* nu au nici un drept să vină cu porunci asupra voastră sau să vă impună ritualuri. Voi aparțineți lui Hristos – ascultați de poruncile *Lui* și supuneți-vă ritualurilor *Lui*.

Comentariile noastre de mai sus asupra textului din Galateni 5:1 sunt confirmate de ceea ce citim apoi în 5:10-13: „Eu, cu privire la voi, am, în Domnul, încrederea că nu *gândiți* altfel. Dar cel ce vă tulbură, va purta osânda, oricine ar fi el. Cât despre mine, fraților, dacă mai propovăduiesc tăierea împrejur, de ce mai sunt prigonit? Atunci

pricina de poticnire a crucii s-a dus. Și, schilodească-se odată cei ce vă tulbură! Fraților, voi ați fost chemați la *slobozenie*. Numai, nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste.” Astfel, este clar că „libertatea” de care vorbește apostolul în această epistolă constă în eliberarea de orice autoritate omenească în lucrurile religioase, căci acești iudaizatori care îi „tulburau” nu încercau să impună asupra credincioșilor galateni respectarea Legii morale, ci *circumcizia*.

Iar apostolul a insistat asupra aceluiași aspect al libertății creștine și față de sfinții din Colose. Biserica din Colose fusese tulburată de gnostici⁵, care căutau să impună sistemul lor de ascetism⁶ celor care făceau parte din poporul Domnului. Ei creaseră o listă de lucruri interzise, pe care apostolul o prezintă sumar astfel, „Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!” Toate aceste lucruri, care pier odată cu întrebuințarea lor, și sunt întemeiate pe porunci și învățături omenești” (Coloseni 2:21-22). Apoi el îi chestionează pe acești sfinți în felul următor: „Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea.... întemeiate pe porunci și învățături omenești?” (v. 20, 22). Acest argument este asemănător cu cel care este folosit de el față de galateni. El le amintește celor credincioși că ei aparțin lui Hristos („au

murit împreună cu El”), și atunci de ce s-ar coborî din acest loc privilegiat și ar asculta de regulile *oamenilor*. Astfel de reguli, admite apostolul, „au, în adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup” etc. Dar *tot* ceea ce ele reprezintă nu este decât un „spectacol”, căci ele „*pier odată* cu întrebuintărea lor.” Ce bine ar fi dacă mulți dintre contemporanii noștri ar studia aceste versete, căci nu puțini sunt aceia care astăzi încearcă să impună *propriile lor* „porunci și doctrine” de genul „nu atinge, nu gusta, nu lua cutare lucru.” Și dacă cei credincioși ascultă de astfel de oameni, ei ajung să își abandoneze propria libertate. Când un om crede Evanghelia, cu o credință iluminată de Dumnezeu, el acceptă pe Hristos ca fiind singurul Domn al conștiinței, credinței și comportamentului său. „Unul singur este Învățătorul vostru: Hristos” (Matei 23:8), și de aceea, creștinul trebuie să refuze pe oricine îi dictează ce să guste, ce să atingă sau ce să ia. Orice creștin trebuie să fie dependentă, fără rezerve, numai înțelepciunii lui Hristos și să asculte numai de aceasta, și astfel să abandoneze pe cei care vor să fie aduși în robie de „poruncile și învățăturile oamenilor”, dacă așa vor ei. Dacă alții vor să își „neglijeze trupurile”, să facă ce vor; dar în ceea ce ne privește, noi credem că „orice faptură a lui Dumnezeu este bună: și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulțumiri” (1 Timotei 4:4), și de aceea ne dorim să avem har să ne folosim de toate acestea spre slava lui Dumnezeu.

7

ELIBERAREA PENTRU A SLUJI LUI DUMNEZEU

Până acum am analizat numai partea negativă, anume de la ce au fost eliberați creștinii. Acum însă ne vom uita la partea pozitivă – *la ce anume au fost eliberați ei*. Adevărata libertate nu înseamnă dreptul de a trăi după cum ne place, ci înseamnă să primim puterea de a trăi așa cum trebuie să trăim. Înseamnă a fi eliberat din robia condamnării, a lui Satana, a păcatului și a oamenilor, astfel încât creștinul este acum liber să slujească lui **Dumnezeu**. Nașterea din nou presupune o *schimbare de stăpâni*. Cel care a fost anterior captiv lui Satana și rob păcatului, este acum liber să slujească lui Dumnezeu. Rebelul nelegiuit de ieri a devenit slujitorul loial de astăzi. Acesta este adevărul

central din a doua jumătate a capitolului 6 din epistola către Romani. În discuția noastră ne vom limita la pasajele din Romani 6:16-18 și 22, și vom oferi câteva explicații la acestea, întrucât le găsim atât de pertinente:

Versetul 16: „Nu știți că” – este un apel la a observa un lucru evident – „dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați.” Dacă aș vedea un grup de muncitori lucrând un teren, aș putea concluziona fără ezitare că ei sunt slujitorii proprietarului acelui teren. Acest lucru ilustrează principiul pe care apostolul îl dezvoltă și îl aplică aici. Dacă oamenii fac lucrarea lui Satana, atunci ei trebuie să fie slujitorii lui; dacă însă ei sunt angajați să facă lucrarea lui Dumnezeu, ei sunt prin consecință slujitorii *Lui*. În acest pasaj păcatul este personificat, iar păcătoșii sunt denumiți „robii” lui. „Fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire.” Moartea este plata pe care păcatul o dă slujitorilor lui. Dar și „ascultarea” este aici personificată.

Versetul 17: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de îndreptarul învățaturii, pe care ați primit-o.” Aceia care fuseseră înainte robi ai păcatului, acum sunt slujitori ai neprihănirii, lucru pentru care apostolul aduce mulțumiri lui Dumnezeu într-un mod

spontan. Ei au ascultat „din inimă”, căci ascultarea creștinului este spontană și cu bucurie, nefiind constrânsă de frică sau produsă cu forța. „De îndreptarul învățaturii, pe care ați primit-o.” Cuvintele din limba greacă folosite în acest pasaj se referă la turnarea unui metal. Când metalul topit este transferat într-o matriță sau formă, el ascultă și se conformează matriței, luând forma ei. Tot așa și credincioșii răspund la „matrița” doctrinei divine și își modelează caracterul după ceea ce aceasta învață.

Versetul 18: „Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de subț păcat.” În starea lor neregenerată, sfinții lui Dumnezeu au fost robi păcatului; dar Evanghelia i-a eliberat din această sclavie. Această eliberare este o parte intrinsecă⁷ a libertății lor, deși de departe nu înseamnă că ei sunt acum într-o stare de perfecțiune, fără păcat, sau că ei sunt eliberați de deplin de sub orice influență a păcatului. „V-ați făcut robi ai neprihănirii.” Slujitorii neprihănirii sunt oameni care ascultă de Dumnezeu pentru a fi neprihăniți.

Versetul 22: „Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică.” Credincioșii au fost eliberați din starea de robie față de păcat și au devenit robi ai lui Dumnezeu. A avut loc o schimbare completă a stăpânilor. Supunerea unui rob este absolută și continuă. Sclavul nu împlinește propria sa voință, ci pe cea a stăpânului său.

El este sub o influență care produce ascultare. Acest lucru este adevărat atât în lucrurile spirituale cât și în cele naturale și în relațiile cu ceilalți. Dar între cei doi există o diferență totală: cei robi față de păcat sunt în cea mai groaznică robie, pe când robii lui Dumnezeu se bucură de libertatea adevărată. Cei robi față de păcat sunt victime neajutorate ale naturii lor depravate, dar robii lui Dumnezeu îi slujesc în libertate – ascultarea lor vine *din inimile lor!*

„Creștinii sunt liberi în relație cu Dumnezeu. Ei sunt „sloboziții Domnului” (1 Corinteni 7:22). Prin aceasta, nu vrem să spunem că ei nu au obligațiile cele mai strașnice de a-și conforma gândirea și voința față de voia lui Dumnezeu, și de a-și corecta întreaga atitudine și comportamentul după descoperirea a ceea ce gândirea și voia lui Dumnezeu sunt în Cuvântul Lui. Ei nu sunt liberi în sensul de a fi fără o lege față de Dumnezeu; a fi așa ar însemna opusul unui privilegiu; ci ei sunt „sub legea lui Hristos” (1 Corinteni 9:21)” (Dr. John Brown).

Într-un cuvânt, deci, libertatea creștină este libertatea *copiilor lui Dumnezeu* în contrast cu robia *prizonierilor*, și așa cum copiii se supun (în mod normal) stăpânirii părinților lor, tot așa copiii lui Dumnezeu se supun stăpânirii Lui; iar Legea are ca scop corectarea comportamentului lor.

Dar mai trebuie să tratăm aici o ultimă întrebare, și anume: dacă noi *suntem* sub Lege ca și regulă a vieții, nu suntem în același timp și *sub blestemul ei*? Dacă o încălcăm, nu este obligatoriu ca asupra noastră să vină blestemul ei? Răspunsul nostru este că în mod sigur nu. De ce? Pentru că Hristos a suferit „blestemul” Legii în locul celor care sunt ai Lui (Galateni 3:13). David, Ilie, Daniel au fost toți „sub Lege” (nu pentru a fi mântuiți, ci pentru a-și corecta comportamentul), și ei au încălcat-o. Dacă e așa, atunci *ei* au fost sub blestemul Legii? Cu siguranță că nu. Atunci, pe baza cărui principiu acționează Dumnezeu în ceea ce privește pe *copiii Lui* care încalcă Legea? Aceasta este o întrebare pertinentă⁸, dar la care se poate oferi un răspuns clar, biblic. Haideti să privim la Psalmul 89, în care putem citi următoarele: „Dacă fiii lui vor părăsi Legea Mea, și nu vor umbla după poruncile Mele, dacă vor călca orânduirile Mele, și nu vor păzi poruncile Mele, atunci le voi pedepsi fărădelegile cu nuiua, și nelegiuirile cu lovituri; dar nu-Mi voi îndepărta deloc bunătatea de la ei, și nu-Mi voi face credincioșia de minciună” (v. 30-33)!

În încheiere, repet, libertatea creștină nu înseamnă doar eliberarea din păcat și de sub stăpânirea Satanei, ci înseamnă și eliberarea pentru a sluji lui Dumnezeu: „Tăierea împrejur nu este nimic, și netăierea împrejur nu este nimic, ci *păzirea poruncilor lui Dumnezeu... cel slobod*, care

a fost chemat, este un *rob* al lui Hristos,” adică, „rob de bunăvoie” (1 Corinteni 7:19,22). Libertatea care nu se regăsește în „păzirea poruncilor lui Dumnezeu” este o amăgire. „Purtați-vă ca niște oameni slobozi, fără să faceți din slobozenia aceasta o haină a răutății, ci ca niște *robi* ai lui Dumnezeu” (1 Petru 2:16). Cel care se bucură de cea mai mare libertate este acela care este cel mai supus Legii lui Dumnezeu, care este „sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12). Iată de ce Legea lui Dumnezeu mai este denumită și „legea *libertății*” (Iacov 2:12, BOR), o exprimare care este de neînțeles pentru o minte lumească, dar una care e atât de simplă pentru omul care este controlat de Duhul Sfânt. Orice altceva în afara acestei supunerii totale față de Legea lui Dumnezeu înseamnă robie. Haideți să nu ne lăsăm înșelați, deci, de aceia care promit o libertate falsă, căci „ei înșiși sunt *robi* ai stricăciunii” (2 Petru 2:19). Să nu ajungem să fim ca aceia care „schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru” (Iuda 1:4). Mai degrabă să luăm aminte la cuvintele apostolului Pavel: „Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai, nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste.” (Galateni 5:13). Fie ca acestea să fie dorințele sufletelor noastre: Doamne, libertatea cea mai dulce pentru mine este ascultarea de Tine; libertatea cea mai mare pentru mine este să port povara Ta; odihna mea cea mai mare este când port povara Ta. O, cât de mult îmi place Legea Ta după omul dinlăuntru! Mă bucur când

împlinesc voia Ta, Dumnezeuul meu! Fie ca Domnul să facă să se îplinească aceste cuvinte pentru fiecare dintre noi: „după ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștri, ne va îngădui să-I slujim fără frică, trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre.” (Luca 1:74-75).

NOTE EXPLICATIVE

1. **neregenerat** – ne-născut din nou.
2. **firea pământească** – lumesc, senzual, carnal, opus lucrurilor spirituale.
3. **fără echivoc** – clar, simplu, fără ezitare.
4. **anarhie spirituală** – absența completă a oricăror reguli morale, spirituale; nelegiuire neînfrânată.
5. **Gnosticism** – o sectă ocultă care credea că lucrurile materiale sunt rele.
6. **Ascetism** – doctrină religioasă manifestată printr-o lepădare de sine riguroasă.
7. **intrinsec** – care ține de natura reală a unui lucru.
8. **pertinentă** – relevantă, la obiect.